

יִצְחָק בְּפִתּוּרָא שְׁמִיה. מָאי מְבוּרָךְ. שִׁירוּתָא קָשָׁה, וְסוּפִיה רַךְ. מ"ב קָשָׁה, וְדִינָא אִיהוּ וְדָאי. (ולבְּתַר כַּד) פְּגוּוֹנָא דָא, יוֹמָא דְרֵאשׁ הַשָּׁנָה מ"ב, דְּהָא בְּאַרְבַּעִין וּתְרִין (ובְּרֵאשׁ דִּמ"ב) אֲתוּוֹן אֲתַבְּרִי עַלְמָא, וְעַל דָּא אֲתַבְּרִי בְּדִינָא. לְבַתָּר רַךְ, וְעַל דָּא תְּנִינֵן, כָּל שִׁירוּתִין קָשִׁין, וְסוּפָא דְלֵהוֹן רְכִין. (ס"א דָא כַּמ"ב ובְּרֵאשׁ דְּאַרְבַּעִין וּתְרִין אֲתוּוֹן אֲתַבְּרִי עַלְמָא וְעַל דָּא אֲתַבְּרִי בְּדִינָא לְבַתָּר כַּד כְּגוֹנָא דָא) בְּיוֹמָא דְרֵאשׁ הַשָּׁנָה מ"ב קָשָׁה בְּדִינָא. בְּיוֹמָא דְעֲצֵרַת רַךְ בְּחֻדָּה.

מִפְּתוּר. מֵהוּ מְבוּרָךְ? רֵאשִׁיתוּ קָשָׁה וְסוּפוֹ רַךְ. מ"ב קָשָׁה, וְדִין הוּא וְדָאי. (ואַחַר כַּד) כְּעִין זֶה יוֹם שֶׁל רֵאשׁ הַשָּׁנָה מ"ב, שֶׁהִרִי בְּאַרְבַּעִים וּשְׁתַּיִם (ובְּסוּד מ"ב) אוֹתִיּוֹת נִבְרָא הָעוֹלָם, וְעַל זֶה נִבְרָא כְּדִין. לְבִסוּף רַךְ. וְעַל זֶה לְמַדְנוּ, כָּל הַהֲתַחֲלוֹת קָשׁוֹת, וְסוּף הַכֹּל רַךְ. (וְהַמ"ב ובְּסוּד שֶׁל אַרְבַּעִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת נִבְרָא הָעוֹלָם, וְעַל זֶה נִבְרָא כְּדִין לְבִסוּף כְּדִינָתָא) בְּיוֹם שֶׁל רֵאשׁ הַשָּׁנָה מ"ב קָשָׁה, כְּדִין. בְּיוֹם שֶׁל עֲצֵרַת רַךְ, בְּשִׁמְחָה.

תָּא חֲזִי, מַה בֵּין דִּינָא עֲלָאָה, לְהֵאֵי דִינָא. דִּינָא עֲלָאָה שִׁירוּתָא וְסוּפָא קָשָׁה, וְלִית מָאן דִּיקוּם בֵּיה, וְכָל מַה דְּאִזִּיל אֲתַתְּקַף, וּבַתָּר דְּשִׁאֲרִי, לָא סָלִיק מִנִּיה, עַד דְּאָכִיל וְשִׁעִי כֻלָּא, דְּלָא אֲשַׁתָּאר כְּלוּם. אֲבָל דִּינָא אֲחֵרָא דְתַתָּא, שִׁירוּתָא קָשָׁה, וְכָל מַה דְּאִזִּיל אֲתַתְּלֵשׁ, עַד דְּנִהִיר אֲנָפִין, פְּגוּוֹנָא (ס"א דָא דִּינָא דְנוֹקְבָא) דְּנוֹקְבָא דְחֵלְשׁ חִילָהָא.

בֵּא וְרֵאָה מַה בֵּין דִּין עֲלִיּוֹן לְדִין זֶה. דִּין עֲלִיּוֹן תַּחֲלָתוֹ וְסוּפוֹ קָשָׁה, וְאִין מִי שִׁיעֵמַד בּוֹ, וְכָל מַה שֶׁהוֹלֵךְ מִתְּחִילָה, וְלְבִסוּף שִׁשׁוּרָה, לֹא יָז מִשָּׁם עַד שֶׁמְכַלָּה וּמְכַרִּית הַכֹּל שֶׁלֹּא נִשְׁאָר כְּלוּם. אֲבָל דִּין אַחַר שֶׁלְמִטָּה, רֵאשִׁית קָשָׁה, וְכָל מַה שֶׁהוֹלֵךְ - נִחְלֵשׁ, עַד שֶׁמֵּאִיר פְּנִים, כְּדִינָתָא (וְהֵאֵי דִין שֶׁל הַנְּקֻבָּה) הַנְּקֻבָּה שֶׁנִּחְלֵשׁ כַּתָּה.

אִימְרִי אֲתַעֵר דִּינָא דְלַעֲיָלָא לְמִשְׁרִי עַל עַלְמָא. בְּיוֹמָא דְטוּפְנָא. וְעַל דָּא לָא אֲשַׁתָּאר כְּלוּם בְּעַלְמָא, כִּרְהוּא תְּבוּתָא דְנַח, דְּאִיהִי כְּגוּוֹנָא עֲלָאָה, דְּסָבִיל לְהֵהוּא תוֹקְפָא. וְאִי לָאו דְזַמִּין קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאֲשַׁתְּכַח בְּרַחֲמֵי עַל עַלְמָא, כָּל עַלְמָא אֲתַאֲבִיד, דְּכַתִּיב, (תְּהִלִּים כֹּט) יְיָ לְמַבּוּל יָשָׁב, וְעַל דָּא לָא שְׂרִיא דִינָא דְלַעֲיָלָא עַל עַלְמָא, דְּלָא יָכִיל עַלְמָא לְמַסְבֵּל לֵיה, אֲפִילוּ רִגְעָא חָדָא.

מִמְרֵי הַתְּעוּרָר דִּין שֶׁלְמַעֲלָה לְשִׁירוֹת עַל הָעוֹלָם? בְּיוֹם הַמַּבּוּל. וְעַל זֶה לֹא נִשְׁאָר כְּלוּם בְּעוֹלָם חוּץ מִהַתְּבַחֵה הֵיכָא שֶׁל נַח, שֶׁהִיא כְּדִינָתָא הַעֲלִיּוֹן שֶׁסָּבְלָה לְכַח הַדִּין הַהוּא. וְאֵלּוּלֵי שֶׁהוּמִין הַקְּדוּשׁ כְּרוּךְ הוּא וְנִמְצָא בְּרַחֲמִים עַל הָעוֹלָם, כָּל הָעוֹלָם הֵיכָא נִאֲבָד, שֶׁפְּתוּב (תְּהִלִּים כֹּט) ה' לְמַבּוּל יָשָׁב. וְעַל זֶה לֹא שׁוּרָה דִּין שֶׁלְמַעֲלָה עַל הָעוֹלָם, שֶׁלֹּא יָכוֹל הָעוֹלָם לְסָבֵל אוֹתוֹ אֲפִילוּ רִגְעָא אַחַד.

אֲדַהְבִי הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּכִי וְחַדִּי. זְקַפּוּ עֵינַיִן, וְחַמוּ חֲמִשָּׁה מְאִינּוֹן פְּרוּשִׁים, דְּהוּוּ אֲזִילֵי אֲבַתְרִיָּה, לְמַתְבַּע לֵיה. קָמוּ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מִכָּאן וְלְהֵלָאָה מַה שְׁמַךְ. אָמַר, נְהוּרָאִי סָבָא, בְּגִין דְּנְהוּרָאִי אֲחֵרָא אִית גַּבְּן. אֲזִלוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאִינּוֹן חֲבַרְיָא עֲמִיה תַּלְת

בְּתוּךְ כַּד הֵיכָא רַבִּי שְׁמַעוֹן בּוּכָה וְשִׁמְחָה. נִשְׁאוּ עֵינַיִם וְרֵאוּ חֲמִשָּׁה מְאֵלָה הָאֲנָשִׁים הַפְּרוּשִׁים שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים אַחֲרָיו לְבַקֵּשׁ אוֹתוֹ. עָמְדוּ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מִכָּאן וְלְהֵלָאָה מַה שְׁמַךְ? אָמַר, נְהוּרָאִי סָבָא, מִשּׁוּם שֶׁיֵּשׁ נְהוּרָאִי אַחַר מִיִּלִּין, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן,

לְאִינּוֹן אַחֲרָנִין, מֵה אַרְחָא דָא גַבְיִיכוּ. אָמְרוּ, לְמַתְבַּע לִיה לְהֵאֵי סָבָא, דְּמִימּוּי אַנְן שְׁתָּאן בְּמַדְבְּרָא. אָתָא רַבִּי שְׁמַעוֹן וּנְשָׁקִיָּה, אָמַר לִיה, נְהוּרָאֵי שְׁמַךְ, וְנְהוּרָא אַנְתָּ, וְנְהוּרָא עַמְךָ שְׂרִי.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (דניאל ב) הוּא גְּלָא עַמִּיקְתָּא וּמְסַתְרָתָא יָדַע מַה בְּחֻשׁוֹכָא וְנְהוּרָא עַמְּה שְׂרָא. הוּא גְּלָה עַמִּיקְתָּא וּמְסַתְרָתָא, קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גְּלִי עַמִּיקְתָּא וּמְסַתְרָתָא, דְּכָל עַמִּיקִין סְתִימִין עֲלָאִין אִיהוּ גְּלִי לֹון. וּמֵאֵי טַעְמָא גְּלִי לֹון. בְּגִין דִּידַע מַה בְּחֻשׁוֹכָא. דְּאֶלְמָלָא חֻשׁוֹכָא לָא אַתִּידַע נְהוּרָא. וְאִיהוּ יָדַע מַה בְּחֻשׁוֹכָא. וּבְגִין כִּף גְּלִי עַמִּיקְתָּא וּמְסַתְרָתָא, דְּאֵי לָאו חֻשׁוֹכָא לָא יִתְגַּלְיִין עַמִּיקִין וּמְסַתְרָאן. וְנְהוּרָא עַמְּה שְׂרָא. מֵאֵן נְהוּרָא דָא. נְהוּרָא (דף קפ"ז ע"ב) דְּאֶתְגַּלְיָא מַגּוֹ חֻשׁוֹכָא.

וְאֵנְן מַגּוֹ חֻשׁוֹכָא דְהוּה בְּמַדְבְּרָא, אַתְגַּלְי לָן נְהוּרָא דָא. רַחֲמֵנָא יִשְׂרֵי עַמְךָ נְהוּרָא, בְּעֻלְמָא דִין, וּבְעֻלְמָא דְאַתִּי. אַזְלֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן וְחִבְרֵיָא, אֵלִין תְּלַת מִילִין אַבְתְּרִיָּה, אָמַר לִיה, אָמֵאֵי לָא אַזְלֵי אֵלִין עַמְךָ כְּקַדְמִיתָא. אָמַר לִיה, לָא כְּעִינָא לְאַטְרַחָא לְבַר נָשׁ עַמִּי, הִשְׁתָּא דְאַתּוּ נְזִיל כְּחָדָא. אַזְלוּ, וְרַבִּי שְׁמַעוֹן אַזְל לְאַרְחִיָּה. אָמַר רַבִּי אַבָּא, הָא אַנְן יָדַעְנָא שְׁמִיָּה, וְאִיהוּ לָא יָדַע שְׁמִיָּה דְמֹר, אָמַר לִיה, מַנִּיָּה יָדַעְנָא דְלָא לְאַתְחַזָּאָה. בְּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

פְּרֻשְׁתָּ כִּי תִשָּׂא

וְיַדְבֵּר יְיָ אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר. (שמות ל) כִּי תִשָּׂא אֶת רֹאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְפָקוּדֵיהֶם וְגו', רַבִּי אַבָּא וְרַבִּי אַחָא וְרַבִּי יוֹסִי הוּוּ אַזְלֵי מְטַבְּרִיָּה לְפָקוּדֵיהֶם וְגו'. רַבִּי אַבָּא וְרַבִּי אַחָא וְרַבִּי יוֹסִי הָיוּ הוֹלְכִים מְטַבְּרִיָּה לְצַפּוּרִי. עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים,

אַצְלָנוּ. הִלְכוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן וְהַחֲבָרִים הָאֵלֶּה עִמּוֹ שְׁלֹשָׁה מִילִין. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְאֵלוּ הַחֲתָרִים, מַה דְּרַף זֹו אַצְלָכֶם? אָמְרוּ, לְבַקֵּשׁ אֶת הַזָּקֵן הַזֶּה, שְׁמַמִּימּוּ אֲנּוּ שׁוֹתִים בְּמַדְבְּרָא. כָּא רַבִּי שְׁמַעוֹן וּנְשָׁקוּ. אָמַר לוֹ, שְׁמַךְ נְהוּרָאֵי, וְאֹר אַתָּה, וְאֹר עַמְךָ נִמְצָא.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (דניאל ב) הוּא מְגַלָּה עַמְקוֹת וְנִסְתָּרוֹת, יוֹדַע מַה בְּחֻשָּׁף, וְהָאֹר שׁוֹרָה עִמּוֹ. הוּא גְּלָא עַמִּיקְתָּא וּמְסַתְרָתָא - הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְגַלָּה עַמְקוֹת וְנִסְתָּרוֹת, שְׁכַל הַדְּבָרִים הַעֲמֻקִּים וְהַסְתוּמִים הַעֲלִיּוֹנִים הוּא מְגַלָּה לְהֶם. וְמַה הַטַּעַם מְגַלָּה לְהֶם? מִשּׁוּם שְׂיָדַע מַה בְּחֻשׁוֹכָא. שְׂאֵם לָא הִיָּה הַחֻשָּׁף, לָא נוֹדַע הָאֹר. וְהוּא יָדַע מַה בְּחֻשָּׁף, וּמִפְּנֵי כִּף מְגַלָּה עַמְקוֹת וְנִסְתָּרוֹת. שְׂאֵם לָא הַחֻשָּׁף, לָא יִתְגַּלוּ הַדְּבָרִים הַעֲמֻקִּים וְהַנִּסְתָּרִים. וְנְהוּרָא עַמְּה שְׂרָא - מַהוּ אֹר זֶה? אֹר שְׁמַתְגַּלָּה מִתּוֹךְ הַחֻשָּׁף.

וְאֵנּוּ, מִתּוֹךְ הַחֻשָּׁף שְׁהִיָּה בְּמַדְבְּרָא, מִתְגַּלָּה לָנוּ אֹר זֶה. הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִשְׂרָה עַמְךָ אֹר בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. הִלְכוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן וְהַחֲבָרִים שְׁלֹשָׁה מִילִין אֵלוּ אַחֲרָיו. אָמַר לוֹ, מַדּוּעַ לָא הוֹלְכִים אֵלוּ עַמְךָ כְּבָרָא שׁוֹנָה? אָמַר לוֹ, לָא רְצִיתִי לְהִטְרִיחַ לְבָן אָדָם עַמִּי. עַכְשָׁו שְׁבָאוּ, גַּלְף כְּאֶחָד. הִלְכוּ, וְרַבִּי שְׁמַעוֹן הִלְף לְדַרְכוּ. אָמַר רַבִּי אַבָּא, הָרִי אֲנּוּ יוֹדְעִים אֶת שְׁמוֹ, וְהוּא לָא יוֹדַע אֶת שְׁמוֹ שֶׁל מֹר? אָמַר לוֹ, מִמְּנֹו יָדַעְתִּי שְׁלֹא לְהַתְרָאוֹת. בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

פְּרֻשְׁתָּ כִּי תִשָּׂא

וְיַדְבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר. כִּי תִשָּׂא אֶת רֹאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְפָקוּדֵיהֶם וְגו', רַבִּי אַבָּא וְרַבִּי אַחָא וְרַבִּי יוֹסִי הָיוּ הוֹלְכִים מְטַבְּרִיָּה לְצַפּוּרִי. עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים,

לְצַפְרִי. עַד דְּהוּוּ אֲזָלִי, חָמוּ לִיָּה לְר' אֶלְעָזָר
דְּהוּוּ אֲתִי, וְרַבִּי חֵיִיא עֲמִיָּה. אָמַר רַבִּי אַבָּא,
וְדַאי נִשְׁתַּתַּף בְּהַדִּי שְׂכִינְתָּא. אוּרִיכוּ לְהוּ,
עַד דְּמָטוּ לְגַבְיֵיהוּ. פִּיּוֹן דְּמָטוּ גַבְיֵיהוּ, אָמַר
רַבִּי אֶלְעָזָר, וְדַאי פְתִיב, (תהלים לד) עֵינֵי יְיָ
אֶל צַדִּיקִים וְאֲזַנּוֹ אֶל שׁוֹעֲתִם. הַאי קָרָא
קִשְׂיָא וְכוּ'.

ראו את רבי אלעזר שהיה בא,
ורבי חייא עמו. אמר רבי אבא,
ודאי שנשתתף עם השכינה. חפו
להם עד שהגיעו אליהם. פיון
שהגיעו אליהם, אמר רבי אלעזר,
ודאי כתוב עיני ה' אל צדיקים
ואזניו אל שועתם. פסוק זה הנו
קשה וכו'.

בא וראה, הרי פרושה, אין
הברכה שלמעלה שורה על דבר
שנמנה. ואם תאמר, איך ישראל
נמנו? אלא כפר נטל מהם, והרי
פרושה, והחשבון לא היה עד
שפנסו את כל אותו הכפר ועלה
לחשבון. ובראשונה היו מברכים
את ישראל, ואחר כך את המנין
של אותו הכפר, ואחר כך חוזרים
ומברכים את ישראל. נמצאו
ישראל מברכים בראשונה
ובסוף, ולא עולה בהם המות.
למה המות עולה במנין? אלא
בשביל שהברכה לא שורה
במנין. פיון שהסתלקה ברכה,
הצד האחר שורה עליו ויכול
להגזק. משום כך נוטלים כפר
ופדיון לעלות (מעליהם) עליו מנין,
והרי פרושה ונתבאר.

רעיא מהימנא

מצודה לתת מחצית השקל בשקל
הקדש. רועה הנאמן מה זה
מחצית השקל? זהו כמו חצי
ההין, וזו ו', ממצע בין שתי
ההי"ן. אבן לשקל בה, זו י'.
עשרים גרה השקל - זו יו"ד.
העשיר לא ירבה - זה העמוד
האמצעי, לא ירבה על י'. וכך
נאמר בספר יצירה, עשר ספירות
בלימה, עשר ולא אחד עשר.
והדל לא ימעיט - זה צדיק, לא
ימעיט מעשר, כמו שנאמר עשר
ולא תשע. ממחצית השקל -
שהוא י'. (מחצית השקל עשר הוא).

י'. (נ"א מחצית השקל עשר הוא).

תא חזי, הא אוקמוה, לית ברכתא דלעילא
שרייא על מלה דאתמני. ואי תימא,
ישראל היך אתמנון. אלא כופרא נטיל
מנייהו, והא אוקמוה, והושפנא לא הוי עד
דאתפניש כל ההוא כופרא, וסליק לחושפנא.
ובקדמיתא מברכין להו לישראל, ולבתר
מנין ההוא כופרא, ולבתר אהדרן ומברכין
לון לישראל. אשתכחו ישראל מתברכאן
בקדמיתא ובסופא, ולא סליק בהון מותנא.
מותנא אמאי סליק במניינא. אלא בגין
דברכתא לא שריא במניינא, פיון
דאסתלק ברכתא, סטרא אחרא שריא עליה,
ויכיל לאנזקא, בגין כך נטלין כופרא ופדיונא
לסלקא (ס"א מעליהו) עליה מניינא, והא אוקמוה,
ואתמר.

רעיא מהימנא

פקודא ליתן מחצית השקל בשקל הקדש.
רעיא מהימנא מאן מחצית השקל
איהו כגון חצי ההין, ודא ו', ממוצע בין
שני ההי"ן. אבנא למשקל בה, דא י', עשרים
גרה השקל: דא יו"ד. העשיר לא ירבה, דא
עמודא דאמצעיתא, לא ירבה על י'. והכי
אתמר בספר יצירה, עשר ספירות בלימה,
עשר ולא אחד עשר. והדל לא ימעיט, דא
צדיק, לא ימעיט מעשר, כמה דאת אמר
עשר ולא תשע. ממחצית השקל, דאיהו

אמר ליה רעיא מהימנא, (פלאך) אנת בשמים, רחים אנת ממאריך, לית תוהא בכל אינון מלין יקירין דיפקון מפומך, דהא מאן דאיהו מלפא, או ברא דמלפא, לית תוהא, דיפקון מרגלאין בפתוריה, מליין סגולות, מליין נהורין. לבר נש אחרא, איהו תוהא. אמר ליה בריך אנת רעיא מהימנא. מתמן ואילך אימא אנת, דעלאין ותתאין נחתו למשמע מינה. אמר ליה, אשלים מלולך, אמר ליה, לא אית פען למימר יתיר, אימא אנת עד זמנא אחרא.

פתח רעיא מהימנא, פקודא בטר דא, לקדש את החדש. בגין דסיהרא קדישא איהי כלה, דמתקדשת (דף קפ"ח ע"א) על פי בית דין, דאיהו גבורה, בגין דתמן ליואי, דאתמר בהו וקדשת את הלויים. ולבטר דאתחזי סיהרא דיאותו לאורה, מברך עליה ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם, אשר במאמרו ברא שחקים, וברוח פיו כל צבאם. ובמי מתקדשת ומתברכת, בתפארת בגין דאיהו עטרת תפארת לעמוסי בטן. (ע"כ רעיא מהימנא)

רבי יוסי ורבי חייא הוו אזלי בארחה, עד דהוו אזלין רמש ליליא, יתבו. אדהוו יתבין, שריאת צפרא לאנהרא, (כ"א אמרו קום וניחך) קמו ואזלו. אמר רבי חייא, חמי אנפוי דמזרח דקא מנהרין, השתא כל אינון בני מדינחא דטורי נהורא, סגדין לגבי האי נהורא, דנהיר באתר דשמשא, עד לא יפיק, ופלחין ליה, דהא כיון דנפיק שמשא, פמה אינון דפלחין לשמשא. ואלין אינון דקא פלחין לנהורא דא, וקראן להאי נהורא, אלהא דמרגלא דנהיר. ואומאה דלהון בא"ה דמרגלא דנהיר.

אמר לו רועה הנאמן, (מלאך) אתה בשמים, אהוב אתה מרבונך, אין תמיהה בכל אותם דברים נכבדים שיצאו מפוך, שהרי מי שהוא מלך או בן המלך, אין תמיהה שיעלו מרגליות בשלחנו, מלאות סגלות, מלאות אורות. לאדם אחר זוהי תמיהה. אמר לו, ברוך אתה הרועה הנאמן, משם ואילך אמר אתה, שהרי עליונים ותחתונים ירדו לשמע מך. אמר לו, השלם דבורך. אמר לו, אין פעת לומר יותר, אמר אתה עד פעם אחרת.

פתח הרועה הנאמן, מצוה אחר זו לקדש את החדש, משום שהפלה הקדושה היא פלה שמתקדשת על פי בית דין, שהוא גבורה, משום ששם לויים, שנאמר בהם וקדשת את הלויים. ואחר שנראית הלכנה שיאותו לאורה, מברך עליה: ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם, אשר במאמרו ברא שחקים, וברוח פיו כל צבאם. ובמי מתקדשת ומתברכת? בתפארת, משום שהיא עטרת תפארת לעמוסי בטן.

(ע"כ רעיא מהימנא)
רבי יוסי ורבי חייא היו הולכים בדרך. עד שהיו הולכים ירד הלילה. ישבו. עד שהיו יושבים התחיל הבקר להאיר. (אמרו, קום וניחך) קמו והלכו. אמר רבי חייא, ראה את פני המזרח שמאירים. עכשו כל אותם בני המזרח של הרי האור משתחווים לאור הנה שמאיר במקום השמש טרם שיצא ועובדים אותו, שהרי כיון שיצא השמש, פמה הם שעובדים לשמש. ואלה הם שעובדים לאור הנה, וקוראים לאור הנה: אלהי המרגלית המאירה. ושכובעתם היא באל"ה המרגלית המאירה.